vine i segueix-me
Revista de la Delegació Pastoral per les Vocacions
Bisbat de Girona
Núm. 17 Març 2022

CAPELLANS, AL SERVEI D'UNA ESGLÉSIA SINODAL

Aquest és el lema d'aquest any, en el Dia del Seminari, que s'inspira en el Sínode universal que ha convocat el Papa Francesc pel 2021-2023. Recordem, però, el que significa aquest "sínode". Primer, què vol dir la paraula "sínode": significa, del grec, "caminar junts", "anar al mateix pas", "acomodar el meu pas al dels altres"... I això no es fàcil. Ja que tothom té el seu ritme i els seus ritmes. Però aquest és el servei que el Papa demana a l'Església d'aquest tercer mil·lenni. Una Església que aprengui a treballar "sinodalment".

Aquest sínode no és semblant als altres, i no només pel tema, sinó pel funcionament. D'aquí les tres paraules que acompanyen el lema d'enguany: per la comunió (per escoltar de cor els altres), per la participació de tots (fins als més allunyats) i per la missió de l'Església pel món d'ara.

Nosaltres no estem gaire avesats a escoltar de cor l'altre, fins als més allunyats... és un repte per a les nostres comunitats.

Per això l'Església, en el Dia del Seminari, proposa en aquest any 2022 el lema "Sacerdots al servei d'una Església en camí" i demana a Déu: "... que enviï sacerdots que caminin avui juntament amb aquells que convoqueu en la vostra Església; que ens enforteixin i consolin amb la unció de l'Esperit Sant; que animin i il·luminin amb la predicació de la vostra Paraula; que ens alimentin i sostinguin amb la celebració de l'eucaristia i l'entrega de la seva pròpia vida. Amén".

Avui el nostre Seminari de Girona compta amb cinc joves que es preparen per al ministeri ordenat. Cinc nois que estan en aquest camí sinodal de "caminar junts", encara que en etapes diferents: Mn. Edgar Jaulent, diaca i que serà ordenat aviat com a prevere; en Josep Maria Busquets i en Lluc Juscafresa, que estudien a la Facultat de Teologia de Catalunya i viuen al Seminari Interdiocesà de Catalunya; en Quim Llopart, que estudia i viu a Roma; i en Marc Guitart, que estudia a l'Institut Superior de Ciències Religioses de Girona i passa alguns dies al Seminari de Girona. Presenteu els seus noms i encomanem-los a Déu, perquè es preparin pel servei d'una Església en camí, sinodal.

Mn. Jordi Font i Plana
Rector del Seminari de Girona

sumari

Capellans, al servei d'una església sinodal 1
Testimoni vocacional 2
Reflexió dels delegats vocacionals de Catalunya 3
La meva experiència 4

TESTIMONI VOCACIONAL

Em dic Marc i tinc quaranta-vuit anys, soc mosso d'esquadra de professió i visc a Llançà, el poble on vaig néixer i créixer en la fe de la mà de la meva família, a la parròquia de Sant Vicenç. Els anys d'estudiant aquesta fe va créixer i madurar. En la meva època universitària, quan anava a fer el darrer curs del estudis vaig sentir la necessitat de fer-me policia i dedicar la meva vida al servei als altres. Aquí va començar malauradament un allunyament progressiu de l'església i de la vida cristiana, però sense arribar mai a perdre la fe ni la identitat catòlica. Ha estat en els darrers temps que aquesta crida al servei als altres s'ha anat transformant cap a un altre servei, la vocació sacerdotal. I l'he trobat quan de forma gradual m'he anat acostant un altre cop a l'Església: vaig començar a mirar misses i homilies per internet, a llegir l'Evangeli, a resar el rosari a través de les xarxes socials i a anar a missa diàriament. També vaig començar a col·laborar a la parròquia i a fer pregària en comunitat. Recordo amb perplexitat comentar-li al meu mossèn: "Això és casa meva, enlloc estic millor que aquí". I és que el Senyor ja m'estava cridant però encara no ho veia.

Després d'un temps de tornar a una vida en la fe activa és quan sento la crida al sacerdoci. Va ser després d'una confessió profunda, ben preparada, en la qual el sagrament de la reconciliació va prendre tot el seu sentit per a mi. Em vaig sentir perdonat i estimat per Nostre Senyor, i això em va obrir el cor per escoltar la seva veu que em cridà a deixar-ho tot i seguir-lo. I així, sense proposar-ho, em vaig sentir com el jove ric de l'evangeli de sant Marc (però sense ser tan jove, és clar). Mai m'havia plantejat aquesta opció vital d'entrega i compromís. D'entrada tot són impediments, excuses, dificultats... fins que el pes de la consciència i el desig de viure en plenitud va fer que decidís dur a terme el pas i demanar per entrar al Seminari de Girona, per així discernir sobre la meva vocació i saber el que vol el Senyor de mi. No podia ignorar aquesta crida i seguir amb la meva vida de fins ara. Em sento afortunat i agraït de formar part de la gran família catòlica i de tenir a Jesús al centre de la meva vida.

Marc Guitart, seminarista

Evangeli
Mc 10, 17-27

Un dia que Jesús es posava en camí, un home s'acostà corrent, s'agenollà davant de Jesús i li preguntà: «Mestre bo, què haig de fer per posseir la vida eterna?». Jesús li digué: «Per què em dius bo? De bo, només n'hi ha un, que és Déu. Ja saps els manaments: No matis, no cometis adulteri, no robis, no acusis ningú falsament, no facis cap frau, honra el pare i la mare». Ell li va dir: «Mestre, tot això ho he complert des de jove». Jesús se'l mirà i el va estimar. Li digué: «Només et falta una cosa: ves, ven tot el que tens i dona-ho als pobres, i tindràs un tresor al cel. Després vine i segueix-me». En sentir aquestes paraules, aquell home va quedar abatut i se n'anà tot trist, perquè tenia molts béns.

Llavors Jesús mirà al seu voltant i digué als seus deixebles: «Que n'és, de difícil, per als qui tenen riqueses entrar al Regne de Déu!». Els deixebles, en sentir aquestes paraules, quedaren molt sorpresos. Però Jesús els tornà a dir: «Fills meus, que n'és, de difícil, entrar al Regne de Déu! És més fàcil que un camell passi pel forat d'una agulla que no pas que un ric entri al Regne de Déu». Ells quedaren encara més desconcertats, i es deien els uns als altres: «Si és així, qui pot salvar-se?». Jesús se'ls mirà i digué: «Als homes els és impossible, però no a Déu, perquè Déu ho pot tot».

Reflexió dels delegats vocacionals de Catalunya

Comparteixo ara amb tots vosaltres una reflexió que vam fer els Delegats de Vocacions dels bisbats catalans, sobre la necessitat de sentir-nos implicats en aquesta bonica pastoral d'acompanyar als joves a fer un discerniment profund sobre la seva vocació.

Així, a la darrera reunió de delegats de Pastoral Vocacional de Catalunya, el 25 de gener, presidida pel bisbe de Terrassa, Mons. Salvador Cristau, un dels temes recurrents per part de tots els delegats fou que si bé veiem que tots els preveres dels nostres bisbats treballen incansablement i, moltes vegades, molt més enllà de les seves possibilitats per fer visible el Regne de Déu enmig de les seves comunitats, també és cert que, justament, per aquest treball immens, molts mostren un cert cansament per l'acumulació de feina que hi ha a les parròquies, i això acaba repercutint en el temps que poden dedicar a acompanyar als més joves de la comunitat.

Si a aquest excés de treball hi afegim la dificultat de trobar joves il·lusionats per respondre amb un sí generós per a la crida de Déu i les dificultats generades per les vicissituds que la societat, l'Església i els pastors travessem en aquests moments tan complexes, on l'Església sovint és notícia de manera negativa, i on la pandèmia també ha afegit la seva part afectant la psicologia i la fe de molts dels nostres germans, ens n'adonarem que la tasca que tenim entre mans no és gens fàcil.

Per això ens va semblar, benvolguts preveres, que en aquest dia del Seminari, els Delegats de Vocacions volíem donar-vos les gràcies. Gràcies perquè ens continueu fent costat en una pastoral que no és gens fàcil. Gràcies perquè continueu vivint la vostra vocació amb il·lusió i amb força a pesar de les dificultats. Gràcies perquè continueu mostrant que heu posat les vostres vides a les mans de Déu i que és a Ell a qui confieu el futur de la seva Església. Gràcies perquè continueu transmetent la fe a temps i a contratemps. I gràcies perquè si trobeu algun jove que us mostra un interès més gran per al seguiment de l'evangeli no us estalviareu de preguntar-li: Vols anar més enllà en el camí de la teva vocació?

Doncs res més, germans preveres, aquesta era la senzilla reflexió que us volíem compartir. És un senzill agraïment per tota la tasca que feu, i que moltes vegades només Déu coneix, i per continuar oferint-nos per tot el que necessiteu. Bon dia del Seminari!

Mn. Joan Soler i Ribas
Delegat de Pastoral Vocacional

TROBADA VOCACIONAL AL SEMINARI

- Dia: Divendres 18 de març del 2022
- Lloc: Seminari Diocesà de Girona
- Horari: 19 h - Descoberta del Seminari; 20 h - Pregària Testimonis;
  21 h - Compartir alguna cosa per sopar

Volem fer una trobada i pregària amb joves a partir de 3r d'ESO, per poder començar un grup vocacional amb qui poder fer camí.

Convidem, doncs, a totes les parròquies i moviments que tingueu algun jove amb qui poder fer camí, d'anotar-vos ja aquesta data i posar-vos en contacte amb nosaltres. A vegades, aquests joves se senten una mica sols a les seves parròquies, però si els unim a nivell de Bisbat podran fer camí i se sentiran recolzats en el seu itinerari de fe.

Si aquell dia els voleu acompanyar, hi sereu benvinguts, i després farem una mica de sopar.

Pregària: "Dia del Seminari 2022"

Oh Senyor,
que vau guiar el vostre poble pel desert,
vers la Terra promesa;
Vós vau cridar els deixebles i vau caminar amb ells, anunciant l'Evangeli, i els vau conduir a Jerusalem, perquè, a través de la vostra passió i la vostra mort, coneguessin la glòria de la vostra resurrecció.
Ara que acompanyeu la vostra Església, pelegrina en el món, us demanem que envieu sacerdots que caminin avui juntament amb aquells que convoqueu en la vostra Església; que ens enforteixin i consolin amb la unció de l'Esperit Sant; que ens animin i il·luminin amb la predicació de la vostra Paraula; que ens alimentin i sostinguin amb la celebració de l'eucaristia i l'entrega de la seva pròpia vida. Amén.

La meva experiència: Per què tornaria a ser capellà?

Potser em demanareu o us agradaria saber per què m'he fet capellà. No ho sé amb massa certesa. El rector del meu poble em va proposar anar al Seminari quan només tenia deu anys. El proppassat 6 de novembre va fer seixanta-sis anys que em va ordenar el bisbe Josep Cartañà.

Us explico una miqueta com era el Seminari d'aquell temps. Era el temps de la gana... M'hi trobava bé, però també tenia els meus dubtes i les meves incerteses. El Seminari d'aleshores semblava talment un quarter. Hi havia moltes mancances, però també una igualtat en el tracte; per tant, hi havia justícia. La pobresa acadèmica també hi era present. Però malgrat tot, en conservo un bon record.

Penso que ningú no em va pas forçar per tirar endavant, ni la meva família, ni el Seminari, ni el mateix rector. Ans al contrari, tots em deien que m'hi havia de pensar bé. Per tot això, no em vaig decidir de dur-ho a terme fins als meus divuit anys. Aquest pas el vaig fer acompanyat per un bon amic. Recordo encara, com si fos ara, el lloc on ho vam decidir.

Per què em vaig fer capellà? Doncs, per caminar juntament amb totes les persones que tenia a prop. Per escoltar-los, per ser-hi... Si m'haguessin dit que havia de ser capellà i que n'hauria d'estar tancat en un despatx, de ben segur que no me n'hauria sortit.

Sempre m'ha agradat trobar-me amb persones amigues i que no ho són tant. La qüestió és parlar-hi i, si és possible, connectar-hi.

He estat a sis parròquies. En totes m'hi he trobat bé. Això sí, sempre viatjant amb moltes persones amigues, pregant junts sempre que ha estat possible. Fent-hi camí, ajudant-les tant com he pogut o com he sabut, etc. També és cert que la meva generació va viure l'aire fresc del Concili Vaticà II de Joan XXIII que, joiosament, ens va obligar a canviar de xip. Va ser per a tots una alenada d'aire fresc. Ens va obrir nous horitzons i ens va fer seguir diferents camins d'evangelització. Tots n'estàvem ben contents. Va ser per a nosaltres un gran motiu d'alegria i d'esperança.

Amb dificultats, amb dubtes, amb incerteses com a per tot arreu, però malgrat tot em sento content, perquè tot ho he fet amb la màxima il·lusió i, sobretot, amb tot el meu cor. En dono gràcies a Déu per haver pogut seguir la meva vocació.

Mn. Joan Riu i Ferrer,
resident a la Residència Bisbe Sivilla

Si voleu rebre periòdicament l'edició digital de «Vine i segueix-me» podeu fer-ho escrivint un correu electrònic a la nostra adreça: seminaridegirona@gmail.com

Contactar-nos:

Pàgina web:
www.seminaridegirona.com

Correu electrònic:
seminaridegirona@gmail.com

Instagram:
@seminaridegirona